

sygn. akt I ACz 572/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Rygiel

Sędziowie: SSA Józef Wąsik

SSA Piotr Rusin (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K. i K. C.

przeciwko Drukarni (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek zażaleń powodów A. K. i K. C. na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IX Gospodarczy z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt IX GC 379/09

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że za sporządzenie opinii uzupełniającej z dnia 28 września 2012 r. przyznać biegłemu sądowemu Z. P. wynagrodzenie w kwocie 2 522,52 złote brutto (dwa tysiące pięćset dwadzieścia dwa złote 52/100), a w pozostałym zakresie zażalenia oddalić.

sygn. akt I ACz 572/13

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 11 kwietnia 2013 r.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt IX GC 379/09, Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy, przyznał biegłemu sądowemu mgr Z. P. wynagrodzenie za wykonaną pracę w kwocie 2 675,68 zł.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że wysokość rachunku przedłożonego przez biegłego za wykonaną opinię odpowiada zarówno nakładowi pracy biegłego, jak i jego kwalifikacjom, w związku z czym rachunek ten należało zaakceptować bez zastrzeżeń. Za zasadne uznał Sąd I instancji również podwyższenie godzinowej stawki wynagrodzenia biegłego o 50%.

Powyższe postanowienie zostało w całości zaskarżone zażaleniem przez powodów A. K. i K. C., którzy podnieśli, że przedłożona przez biegłego opinia jest nieprzydatna dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem została ona sporządzona w sposób skrajnie niekompetentny i stronniczy. Nadto, biegły przekroczył zakres zlecenia i rozważał kwestie, które winny być przedmiotem oceny Sądu. Nie odniósł się również do zarzutów stawianych jego pierwszej opinii.

W uzasadnieniu zażalenia powodowie podnieśli, że w sporządzonej opinii uzupełniającej biegły w ogóle nie odniósł się rzeczowo do zarzutów stawianych jego pierwotnej opinii. Na zarzuty te zareagował w sposób emocjonalny, ignorując istotny dowód, jaki w ocenie powodów stanowi decyzja administracyjna z dnia 8 stycznia 2007 r., w której wyraźnie

stwierdzono, iż zmiany wprowadzone przy realizacji inwestycji nie mają charakteru istotnego. Biegły stwierdził przy tym, że odpisu tej decyzji nie było w aktach sprawy, przez co nie będzie się odnosił do jej treści. Twierdzenie to nie odpowiada jednak prawdzie, gdyż powodowie przedłożyli odpis tej decyzji wraz z pismem z dnia 23 marca 2012 r. Zdaniem powodów, taki sposób postępowania biegłego świadczy o jego niekompetencji. Ponadto powodowie odwołali się do swoich wcześniejszych zarzutów dotyczących pracy biegłego zawartych w piśmie z dnia 16 października 2012 r.

W oparciu o przedstawioną argumentację powodowie wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez odmówienie biegłemu przyznania dalszych kosztów za wydaną opinię.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie co do zasady nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z regulacją art. 89 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 z późn. zm.) – dalej jako „u.k.s.c.” w brzmieniu obowiązującym od 5 listopada 2012 r. biegłemu powołanemu przez sąd przysługuje wynagrodzenie za wykonaną pracę oraz zwrot poniesionych przez niego wydatków niezbędnych dla wydania opinii. Wysokość wynagrodzenia biegłego za wykonaną pracę określa się, uwzględniając wymagane kwalifikacje, potrzebny do wydania opinii czas i nakład pracy, a także wysokość wydatków niezbędnych do wykonania czynności - na podstawie złożonego rachunku (art. 89 ust. 2 u.k.s.c.). Bardziej szczegółowe kryteria decydujące o wysokości wynagrodzenia biegłego zawiera rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz. U. z 1975 r. Nr 46, poz. 254 z późn. zm.), które, wobec niewydania do chwili obecnej rozporządzenia przez Ministra Sprawiedliwości na podstawie art. 89 ust. 5 u.k.s.c., zachowało swoją moc (por. art. 10 ustawy z dnia 31 sierpnia 2012 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 5 listopada 2012 r.). Zgodnie z §5 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r. wynagrodzenie biegłego za wykonaną pracę obejmuje należność za czynności przygotowawcze i badawcze, łącznie z zapoznaniem się z aktami sprawy, oraz za opracowanie opinii wraz z uzasadnieniem.

Zasadniczo wynagrodzenie biegłego ustala się wedle stawki godzinowej na podstawie rachunku i karty pracy przedstawionej przez biegłego wraz z opinią (§12 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r.), przy czym stawka godzinowa pracy biegłego wynosi zasadniczo od 1,2% do 1,7% kwoty bazowej określonej w ustawie budżetowej (§2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r.) i może być podwyższona o 50% w razie złożonego charakteru problemu będącego przedmiotem opinii, jeżeli biegły ma dyplom ukończenia studiów wyższych lub dyplom mistrzowski oraz pełni funkcję biegłego sądowego nie krócej niż jedną kadencję lub rzeczoznawcy przez okres co najmniej pięciu (§2 ust. 2 i ust. 3 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 1975 r.).

Z kolei z regulacji §11 ww. rozporządzenia można wyprowadzić ogólne uprawnienie sądu do kontrolowania zarówno jakości, jak i terminowości oraz rzetelności pracy biegłego i przedłożonego przez niego rachunku i karty pracy, albowiem na podstawie wskazanego przepisu sąd jest uprawniony do obniżenia wynagrodzenia biegłego jeżeli praca została wykonana wadliwie, niezgodnie z zaleceniem sądu lub ze znacznym nieusprawiedliwionym opóźnieniem.

Zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy budżetowej na rok 2012 z dnia 2 marca 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 273) kwota bazowa, o której mowa w §2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 18 grudnia 2012 r., wynosi w roku 2012 - 1 766,46 zł, a więc jest niższa niż kwota obowiązująca poprzednio (1 873,84 zł). Wykorzystanie tej kwoty przy obliczaniu określonych powyżej stawek godzinowych pracy biegłych pozwala przyjąć, że stawka godzinowa pracy biegłego winna mieścić się w przedziale od 21,20 zł (1,2%) do 30,03 zł (1,7%).

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego sprawy w pierwszej kolejności zauważyć należy, że stawka godzinowa zastosowana przez biegłego przy sporządzaniu rachunku za wykonaną pracę nie uwzględnia zmian dokonanych w ustawie budżetowej na rok 2012, albowiem jako kwotę bazową biegły przyjął kwotę w wysokości 1 873,84 zł (k. 724), podczas gdy od 1 stycznia 2012 r. kwota ta wynosi 1 766,46 zł. Oznacza to, że wynagrodzenie biegłego winno wynosić 2 522,52 zł brutto $(=(30,03 \times 0,5 + 30,03) \times 56)$, nie zaś jak wskazał biegły, a w ślad za nim Sąd I instancji, 2 675,68 zł.

W tym zatem zakresie zaskarżone postanowienie winno podlegać zmianie niezależnie od zarzutów podniesionych w zażaleniu.

Przechodząc z kolei do zarzutów podniesionych w zażaleniu, wskazać należy, iż zasadniczo koncentrują się one na jednej kwestii. Mianowicie powodowie zarzucają biegłemu daleko posuniętą stronniczość i niekompetencję, której skutkiem jest sporządzenie opinii całkowicie nieprzydatnej dla potrzeb prowadzonego postępowania. Szczegółowo zaś zauważają, iż biegły błędnie stwierdził, że w aktach sprawy nie ma dowodu (decyzji administracyjnej z dnia 8 stycznia 2007 r.), na który powołali się powodowie w złożonych zarzutach, podczas gdy w rzeczywistości dowód ten znajdował się w aktach w czasie sporządzania przez biegłego opinii uzupełniającej. Analiza treści złożonej opinii uzupełniającej i będących jej przedmiotem zarzutów powodów zawartych w piśmie z dnia 21 lutego 2012 r. nie pozwalają jednak przyjąć, iż kwestionowana opinia została sporządzona w sposób rażąco nierzetelny i stronniczy, przez co jej przydatność jako dowodu w sprawie jest wysoce wątpliwa. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż biegły odniósł się do poszczególnych zarzutów sformułowanych przez powodów, a treści przedstawionych odpowiedzi nie można dyskwalifikować tylko z tego względu, iż nie spełniają one oczekiwań powodów, gdyż biegły nie zaaprobował ich stanowiska i podtrzymał swoje wcześniejsze zapatrywania. Zaznaczyć przy tym należy, że prowadzona przez biegłego polemika ma co do zasady merytoryczny charakter. W każdym zaś wypadku stwierdzenia o bardziej emocjonalnym charakterze na pewno nie stanowią podstawowej treści tej opinii. W tym stanie rzeczy nie sposób mówić o rażącej wadliwości sporządzonej opinii uzupełniającej, tj. wadliwości, która byłaby oczywista również dla osoby niemającej specjalistycznej wiedzy w danym zakresie, a tylko w takim wypadku można byłoby rozważać jej całkowite pominięcie i w konsekwencji istotne obniżenie lub wręcz odmowę przyznania wynagrodzenia.

Co się zaś tyczy zarzutu, iż biegły błędnie przyjął, iż w aktach sprawy nie ma dowodu w postaci decyzji administracyjnej z dnia 8 stycznia 2007 r., to zasadniczo jest on trafny, gdyż istotnie w aktach sprawy w czasie sporządzania przez biegłego opinii uzupełniającej dowód ten już się znajdował. Należy jednak zwrócić uwagę, iż pomimo wskazanego błędu biegły w złożonej opinii przedstawił swoje stanowisko w kwestii istotności zmian w projekcie budowlanym, a więc zasadniczo odniósł się do zarzutu sformułowanego przez powodów. Popołniony przez biegłego błąd nie wpłynął zatem istotnie na treść sporządzonej opinii. Zaznaczyć przy tym należy, że ocena, czy we wskazanej kwestii należy kierować się stanowiskiem przedstawionym przez biegłego, czy też za bardziej wiarygodne należy uznać stanowisko przedstawione w decyzji z dnia 8 stycznia 2007 r. stanowić będzie element oceny dowodów zebranych w sprawie. Rozstrzygnięcie tej kontrowersji nie powinno mieć jednak wpływu na wysokość wynagrodzenia przyznanego biegłemu, albowiem sporne zagadnienie ma charakter wysoce ocenny, przez nie można twierdzić, iż jedno ze wspomnianych wyżej stanowisk, w szczególności stanowisko zaprezentowane przez biegłego, jest oczywiście błędne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386 §1 k.p.c. i art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c.